

Ποτέ δεν
κατάφερε να
φύγει, απλά
έπρεπε να βρει
τη δύναμη να
βάλει χρώμα στην
αγάπη.

Από αύριο μαζί

ΒΑΣΩ ΓΑΛΑΝΗ

ΤΙΤΛΟΣ: Από αύριο μαζί
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βάσω Γαλάνη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Βάσω Γαλάνη
Copyright © 2026 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 9978-618-5713-94-2

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Βάσω Γαλάνη

ΑΠΟ ΑΥΡΙΟ ΜΑΖΙ

Εκδόσεις Έξη

«Λεωνίδα! Τι κάνεις τέτοια ώρα εδώ;» Η Ελένη κοιτούσε έκπληκτη τον άντρα της, που μόλις είχε μπει στο σπίτι. Το ρολόι δίπλα στην είσοδο έδειχνε 11:00. Η έκπληξη μετατράπηκε γρήγορα σε ανησυχία και η γυναίκα, πετώντας τη σκούπα που κρατούσε στα χέρια της, ρώτησε βιαστικά: «Έπαθε τίποτα το παιδί;»

«Όχι, όχι», έσπευσε να την καθησυχάσει ο Λεωνίδας και προχώρησε προς την τραπεζαρία χωρίς να βγάλει το σακάκι του.

«Τότε;»

«Πρέπει να μιλήσουμε, Ελένη», είπε με ήρεμη φωνή και τράβηξε μια καρέκλα για να καθίσει.

Εκείνη τον ακολούθησε γεμάτη αγωνία και κάθισε απέναντί του περιμένοντας να ακούσει τι είχε να της πει. Κάτι σοβαρό πρέπει να είχε συμβεί, γιατί ο άντρας της δεν επέστρεφε ποτέ από το γραφείο του πριν το απόγευμα ή -τις περισσότερες φορές- το βράδυ.

Ο Λεωνίδας χαμήλωσε για λίγο το βλέμμα του στο πάτωμα. Στη συνέχεια, κοίταξε κατάματα τη γυναίκα του και της είπε ξεφυσώντας:

«Δεν μου είναι εύκολο».

«Ποιο πράγμα;»

Πρώτη φορά τον έβλεπε να δυσκολεύεται να μιλήσει για κάτι. Το μυαλό της κατακλύστηκε από άσχημες εικόνες, που διαδέχονταν η μία την άλλη με κινηματογραφική ταχύτητα. Μέχρι που ακούστηκε η φωνή του:

«Θέλω να χωρίσουμε».

Σιωπή στο δωμάτιο, κενό στο μυαλό της Ελένης. Το βλέμμα της υψώθηκε ασυναίσθητα και πάλι στο ρολόι του τοίχου. 11:04. Τέσσερα λεπτά είχαν περάσει από την ώρα που ο Λεωνίδας είχε μπει στο σπίτι. Τέσσερα λεπτά και είχαν χρειαστεί τρεις λέξεις για να γκρεμιστεί αυτό το σπίτι πάνω στο κεφάλι της. Μαζί κι ολόκληρος ο κόσμος της.

Δεν αισθανόταν το σώμα της. Ούτε τα πόδια της, ούτε τα χέρια της, ούτε την καρδιά της. Μόνο τα μάτια της αισθανόταν, που προσπαθούσαν να αιχμαλωτίσουν την εικόνα του άντρα της. Που προσπαθούσαν να κρατήσουν ό,τι μπορούσαν από αυτόν, που πλέον θα έφευγε από κοντά της. Γρήγορα το μυαλό της ξαναγέμισε. Με απορίες αυτή τη φορά. Γιατί; Από πότε; Δικό της ήταν το λάθος; Ήταν οριστική η απόφασή του; Υπήρχε άλλη; Γιατί δεν της είχε κάνει καμία νύξη μέχρι εκείνη τη στιγμή; Γιατί; Γιατί; Γιατί;

Σαν να διάβασε τη σκέψη της γυναίκας του, ο Λεωνίδας άρχισε να εξηγεί:

«Οι σχέσεις κάνουν τον κύκλο τους. Έτσι έγινε και με τη δική μας. Δεκαεφτά χρόνια είμαστε μαζί. Ήταν φυσιολογικό να επέλθει η κούραση, η φθορά, το τέ-

λος. Δεν φταίει απαραίτητως κάποιος από τους δυο μας. Η ρουτίνα της καθημερινότητας μπορεί να είναι αρκετή για να υπονομεύσει τη μακροήμερευση ενός γάμου. Συμβαίνουν αυτά».

Η ψυχραιμία του, ο κυνισμός και η αποφασιστικότητά του πονούσαν την Ελένη περισσότερο κι από τα λόγια του. Λόγια που της φαίνονταν δανεισμένα από την ξύλινη, αποστειρωμένη γλώσσα που χρησιμοποιούσε ο άντρας της στις αγορεύσεις του στο δικαστήριο. Χωρίς ευαισθησία, χωρίς ζεστασιά. Το λογύδριο ενός συνηγόρου στη δίκη της λήξης του γάμου τους.

Ο Λεωνίδας σταμάτησε να μιλάει και περίμενε την αντίδραση της γυναίκας του, που τον κοιτούσε σοκαρισμένη και το βλέμμα της ήταν ίδιο με εκείνο ενός λαβωμένου ζώου. Δεν του έκανε εντύπωση. Ήξερε ότι η Ελένη ήταν πολύ ευαίσθητη και δυσκολευόταν να διαχειριστεί τις απρόοπτες καταστάσεις. Η εύθραυστη εικόνα της δεν τον πτόησε. Αφού σιγουρεύτηκε ότι εκείνη δεν ήθελε να πει κάτι, συνέχισε ο ίδιος:

«Αν δεν έχεις αντίρρηση, θα αναλάβω εγώ τα διαδικαστικά του διαζυγίου. Μπορείς, βέβαια, να βάλεις δικό σου δικηγόρο. Σε διαβεβαιώνω, όμως, ότι δεν πρόκειται να σε αδικήσω. Θα σου δίνω μηνιαία διατροφή, το ύψος της οποίας θα υπερκαλύπτει τις ανάγκες τις δικές σου και του παιδιού. Δεν θα χρειαστεί να δουλέψεις. Επίσης, τα λεφτά που υπάρχουν στον κοινό μας λογαριασμό είναι όλα δικά σου. Ξέρω ότι δεν είναι πολλά, αλλά θα σου φτάσουν για να ορθοποδήσεις οικονομικά, μέχρι να προσαρμοστείς στα νέα δεδομένα της ζωής σου. Άλλα κοινά περιουσια-

κά στοιχεία δεν έχουμε. Οπότε το μόνο που μένει να δούμε είναι το θέμα της Φωτεινής...»

Η αναφορά στην κόρη τους έκανε την Ελένη να ξαναβρεί τη φωνή της.

«Τι να δούμε για τη Φωτεινή;» Η αγωνία της γυναίκας για το τι ακριβώς θα διεκδικούσε ο άντρας της σε σχέση με την κηδεμονία του παιδιού τους σκέπασε προς στιγμήν την πικρία της για το γεγονός ότι την εγκατέλειπε.

«Μην ανησυχείς. Η μικρή θα μείνει μαζί σου. Απλώς, θα πρέπει να ρυθμίσουμε τα των συναντήσεών μου μαζί της. Θα είναι λίγο δύσκολο, γιατί φεύγω από την πόλη».

«Φεύγεις...;»

Ο πόνος που ένιωθε η Ελένη δυνάμωσε. Συνειδητοποίησε ότι πλέον δεν θα είχε την ευκαιρία να τον βλέπει ούτε καν τυχαία. Τίποτα, λοιπόν, δεν τον κρατούσε κοντά τους, ούτε καν η κόρη του. Αυτή η σκέψη την καταρράκωσε και την οδήγησε σε ένα οδυνηρό συμπέρασμα. Ότι κάτι άλλο σήμαινε περισσότερα για εκείνον από την οικογένειά του. Και ήταν τόσο ισχυρό, που τον έκανε να αλλάξει τελείως τη ζωή του και να μη διστάσει να φύγει μακριά κι από το ίδιο του το παιδί.

Κι ενώ το μυαλό της Ελένης δυσκολευόταν να χωρέσει αυτή τη διαπίστωση, ο Λεωνίδας ακούστηκε απολύτως ήρεμος και αποφασισμένος, όταν απάντησε:

«Ναι, μετακομίζω στη Θεσσαλονίκη».

«Στη Θεσσαλονίκη...» επανέλαβε μηχανικά η Ελένη, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει αυτό που μόλις είχε ακούσει.

«Θα ανοίξω δικηγορικό γραφείο εκεί. Έχω ήδη δώσει τις υποθέσεις που χειριζόμουν εδώ σε συναδέλφους, γιατί δεν θέλω να αφήσω πίσω μου εκκρεμότητες. Οπότε...»

«Και πώς θα βλέπεις το παιδί;» τον έκοψε η γυναίκα του, που απορούσε με την αναισθησία του να της αναλύει τα επαγγελματικά του σχέδια, σαν να ήταν αυτό το ζήτημα που την απασχολούσε εκείνη τη στιγμή.

«Τι εννοείς “πώς”, ρε συ, Ελένη; Δεν ζούμε πια και στην εποχή των σπηλαίων. Υπάρχουν μεταφορικά μέσα. Ε, δεν θα μένω και στην άλλη άκρη του κόσμου».

«Μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις, Λεωνίδα. Πόσο συχνά θα βλέπεις το κορίτσι; Πόσο εύκολο θα σου είναι να είσαι δίπλα του, όταν σε χρειάζεται; Ή εσύ ή εκείνη θα πρέπει να κάνετε ολόκληρο ταξίδι για να συναντιέστε. Και καλά, τώρα είναι Γ΄ Γυμνασίου. Αύριο-μεθαύριο θα πηγαίνει Λύκειο. Θα μπορεί να αφήνει τα μαθήματά της, τα διαβάσματά της, για να έρχεται στη Θεσσαλονίκη; Έχεις σκεφτεί σε τι διαδικασία θα τηβάλεις;»

Ποτάμι τα λόγια της Ελένης. Ποτάμι και η έγνοια για το καλό της κόρης της, που συνέφερε το μυαλό της από το αρχικό του μούδιασμα, για να θέσει τον άντρα της προ των ευθυνών του. Αλλά και για να καταλάβει αν είχε λάβει υπόψη στην απόφασή του τις αλλαγές που θα έφερνε στη ζωή της Φωτεινής. Αν είχε σκεφτεί λύσεις για τα προβλήματα που θα δημιουργούσε η απόσταση. Ή έστω αν τον ένοιαζε.

«Δεν έχω όλες τις απαντήσεις αυτή τη στιγμή. Με λίγη καλή θέληση όμως, όλα γίνονται. Δεν χρειάζεται να γινόμαστε μελοδραματικοί».

Η γενικότητα και η αοριστία της απάντησής του, αλλά και η προσπάθεια απαξίωσης των προβληματισμών που του έθεσε, με την αναφορά του στο μελόδραμα, δεν της άφησε καμία αμφιβολία. Καμία επίπτωση στη ζωή του παιδιού δεν τον είχε απασχολήσει σοβαρά. Ήταν φανερό ότι έβλεπε και την κόρη του ως μία από τις εκκρεμότητες που έπρεπε να τακτοποιήσει πριν φύγει, όπως έκανε και με τις υποθέσεις του γραφείου του. Μια λεπτομέρεια που έπρεπε να διευθετηθεί, για να απολαύσει απερίσπαστος την καινούρια του ζωή.

Το συμπέρασμα αυτό έκανε την καρδιά της Ελένης να ματώσει. Όχι τόσο για τον αποστασιοποιημένο τρόπο με τον οποίο αντιμετώπιζε ο Λεωνίδας τις συνέπειες των επιλογών του, ακόμη και αν αφορούσαν τη ζωή του ίδιου του παιδιού του. Άλλωστε, δεν ήταν κάτι που δεν θα περίμενε από εκείνον. Ήξερε ότι ήταν ορθολογιστής, πραγματιστής, ωμός και δεν θυσίαζε εύκολα την καλοπέρασή του. Αυτό που την πονούσε, ήταν οι πληγές που θα προκαλούνταν στην ψυχή της κορούλας της, όταν θα μάθαινε τις αποφάσεις του πατέρα της. Όταν θα καταλάβαινε ότι η τεράστια αδυναμία που του είχε, δεν ήταν αρκετή για να τον κάνει να παραμείνει δίπλα της.

Συνειδητοποιώντας ότι ο άντρας της είχε θίξει το θέμα των συναντήσεών του με το κορίτσι τους, όχι γιατί είχε συγκεκριμένες προτάσεις, αλλά περισσό-

τερο για να το σημειώσει ως ένα πρόβλημα που θα έπρεπε μελλοντικά να λυθεί, η Ελένη δεν επέμεινε στα προηγούμενα ερωτήματά της. Δεν είχε νόημα. Υπήρχε, όμως, κάτι που θα έπρεπε να απαντηθεί άμεσα.

«Πότε θα ανακοινώσεις την απόφασή σου στη Φωτεινούλα;»

Ο Λεωνίδας κόμπιασε. Ακόμη και για τον δικό του κυνισμό, αυτή η απάντηση δεν ήταν εύκολο να δοθεί. Πήρε μια βαθιά ανάσα κι αφού καθάρισε τον λαιμό του, είπε σιγανά:

«Νομίζω ότι είναι καλύτερα να μην της μιλήσω εγώ».

«Τι εννοείς;» Η γυναίκα δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που μόλις είχε ακούσει.

«Πιστεύω ότι είναι προτιμότερο να της πεις εσύ ότι θα φύγω. Αν το ακούσει από μένα, θα πληγωθεί πολύ. Ας μην υπάρχει αυτή η εικόνα στο μυαλό της, γιατί μπορεί να την τραυματίσει ανεπανόρθωτα. Ίσως και να μην είναι απαραίτητο να της πεις όλη την αλήθεια αμέσως. Ας μάθει προς το παρόν ότι θα λείψω για ένα διάστημα δήθεν για επαγγελματικούς λόγους και σιγά-σιγά της λες και για το διαζύγιο και τη μετακόμισή μου».

«Και σήμερα που θα γυρίσει από το σχολείο, αυτό θα της πεις, ότι θα πας επαγγελματικό ταξίδι;»

«Δεν θα τη δω σήμερα. Γι' αυτό ήρθα τώρα στο σπίτι, για να προλάβω να σου μιλήσω πριν επιστρέψει η Φωτεινή το μεσημέρι. Μετά από 'δώ, φεύγω κατευθείαν για Θεσσαλονίκη. Μέχρι να τακτοποιηθώ, θα

έχεις κι εσύ τον χρόνο να την προετοιμάσεις. Κι όταν περάσει το πρώτο σοκ και είναι έτοιμη να δεχτεί την καινούρια κατάσταση, θα κανονίσουμε να τη συναντήσω και να της εξηγήσω από κοντά».

Η Ελένη δεν μίλησε. Δεν βρήκε τίποτα να πει για να προσπελάσει αυτό το τείχος αναισθησίας και φυγοπονίας που είχε υψώσει γύρω του ο Λεωνίδας. Της φάνηκε χαμένος κόπος να προσπαθήσει να του μιλήσει για τις απρόβλεπτες συνέπειες της φυγής του στην ψυχολογία της Φωτεινής, ή να του επισημάνει το απίστευτο θράσος του να μην αναλάβει ο ίδιος το βάρος της ενημέρωσης της μικρής για τις δικές του επιλογές. Για τον πόνο που ένιωθε η ίδια για την εγκατάλειψή της ούτε λόγος. Από τη στιγμή που δεν υπολόγιζε το ίδιο του το παιδί, ήταν σίγουρη ότι για εκείνη δεν θα είχε χαράμισει ούτε δεύτερη σκέψη.

Την ολιγόλεπτη σιωπή που μεσολάβησε, έσπασε ο άντρας της.

«Είναι και κάτι ακόμη που πρέπει να σου πω, γιατί δεν θέλω να το μάθεις από αλλού».

Η Ελένη, απογοητευμένη και παραιτημένη, περίμενε υπομονετικά το επόμενο χτύπημα.

«Φεύγω με την Αρετή. Είμαστε μαζί...»

Καθώς πρόφερε την τελευταία φράση, ο Λεωνίδας χαμήλωσε το βλέμμα, σε αντίθεση με τη γυναίκα του, που κρατούσε σταθερά πάνω του το δικό της. Είχε παγώσει κι αυτό μαζί με το σώμα της. Είχε σταματήσει μαζί με την καρδιά της. Προσπαθούσε απλώς να εντοπίσει κάποιο ίχνος ντροπής, δισταγμού, απολογητικής διάθεσης στο πρόσωπό του. Μάταια. Ήταν

φανερό ότι ό,τι για εκείνη ήταν μαχαιριά, για εκείνον ήταν άλλη μια πληροφορία.

Ανήμπορη να κουνηθεί από τη θέση της, όταν ο άντρας της σηκώθηκε, έμεινε ξέπνοη να τον κοιτάζει να πλησιάζει την πόρτα.

«Αντίο, Ελένη».

Σαν σε όνειρο, από κάπου μακριά, έφτασε η φωνή του στα αφτιά της. Όχι όνειρο, εφιάλτης. Ένας εφιάλτης που μόλις είχε ξεκινήσει.

Δεν βρήκε το κουράγιο να τον αποχαιρετήσει. Όταν, όμως, η πόρτα έκλεισε πίσω του, σαν να ξύπνησε. Πετάχτηκε πάνω κι έτρεξε στο παράθυρο. Τον είδε να απομακρύνεται περπατώντας. Αργά και σταθερά. Πριν ακόμη φτάσει στη στροφή του δρόμου, η εικόνα του είχε αλλοιωθεί, από τα δάκρυα που πλημμύρισαν τα μάτια της, από την έλλειψη οξυγόνου που είχε θολώσει το μυαλό της. Γιατί μαζί του είχε φύγει κι η ανάσα της...

Από αίριο μαζί

«Μεγάλωσα στην οδό Ονείρων. Μόνο που από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, τα όνειρά μου ήταν πάντα τοακισμένα. Ο πατέρας μου μας εγκατέλειψε για μία άλλη γυναίκα και η μάνα μου δεν ξεπέρασε ποτέ τον χωρισμό τους. Ούτε κι εγώ. Αυτό που έμαθα με πολύ σκληρό τρόπο είναι ότι η αγάπη πληγώνει. Για αυτό και δεν επιστεύτηκα ποτέ κανέναν.

Όταν ο Λευτέρης με κοίταξε για πρώτη φορά, ένιωσα ένα πρωτόγνωρο σκίρτημα στην καρδιά, μα ήταν το αγόρι της Μαργαρίτας, καρπός απαγορευμένος. Κι όμως... έγινα αυτό που ποτέ δεν ήθελα. Η άλλη γυναίκα... Κι ας μην έφταιγα εγώ, κι ας ζούσα μες στο ψέμα. Νομίζω πως βαθιά μέσα μου ήξερα. Πλήγωσα και πληγώθηκα βαθιά, και όταν αποφάσισα να δω κατάματα τα λάθη μου, η ζωή με τιμώρησε για όλα όσα άθελά μου έπραξα.

Ευτυχώς, δεν σταμάτησα να ελπίζω, δεν σταμάτησα να ζω. Έκανα όλα όσα ήθελα, πάνω από όλα για μένα. Χωρίς, όμως, ποτέ να ξεχνάω τους ανθρώπους που αγαπώ. Και ίσως αυτή να ήταν και η δικαίωσή μου. Γιατί οι άνθρωποι που αγαπιούνται βρίσκουν πάντα τρόπο να ξανασυναντηθούν, ακόμα και αν οι δρόμοι τους χωρίσουν.

Βρίσκομαι πάλι στην οδό Ονείρων. Αυτή τη φορά κοιτάω το όνειρό μου κατάματα. Δεν είναι πια εφιάλτης...»

